

"Jó a ten Hák, to je pěkněj prevít."

"Von už sice není tak vostrej jako dřív, ale i tak je to dóst velkej drsňák."

"To bych teda chtěla vidět, drsnej hák."

Ze spodního převisu se na nás vyzývavě šklebí ksichtíky našich kamarádek, které opět nerozvážně pohrdly naší mužnou společností s tím, že se cítí bezpečněji bez nás než s námi. To si ale žádá trest. Proto na sebe s Jimem v úžasu zíráme.

"Majko, Píďo, nechcete nám snad tvrdit, že jste ještě nikdy nic neslyšely o Hákovi?"

"Proboha, holky, jak dlouho jezdíte?"

"Jestli tohle rouhání slyšel Hák, tak se balíme a padáme chrápat na nádraží!"

Jim mezi tím kouzlí vyplašený výraz natolik suverénně, že i při tom mizerném svitu svíčky si toho holky nemohly nevšimnout.

"No to jsme teda neslyšely, co to jako má bejt, ten pan Hák?"

"Hej, Píďo, klídek, jo?" "Jako ten tón, jo?"

"Nikdy nevíš, kdo to v týhle díře ještě může slyšet."

"Hák je totiž něco jako Hagen, jenom mnohem brutálnější, ale my vám to radši vysvětlíme u vás."

"Nechce se nám to tu řvát na celý kolo."

Jim už svírá v ruce mačetu, já se spokojuju s dýkou. Velmi ostražitě se přibližujeme tmou k sousednímu převisu. Vidět nás Spielberg, tak máme z fleku angažmá v Hollywoodský továrně na sny. Majka s Píďou ovšem taky nejsou padlý na hlavu. Zatím co nás jedna bombarduje sněhovejma koulema, druhá se snaží vysvětlit, že mnohem nebezpečnější jsme my dva než nějaký Hák, ať už je jakkoliv drsnej.

Maj smůlu. Jim kreje záda zajímavou kombinací parakotoulů a výhružných pohledů vzor "Já se tě nebojím, je nás tu dvacet a pes". Mým úkolem je sfouknout svíčku a zacpat našim značně překvapeným společnicím ústa. Mezi tím se na oko dokončuje průzkum okolí.

"Vypadá to, že vzduch je čistej."

Pouštím zacpaná ústa a oba se povzbudivě šklebíme. Ted' nebo nikdy, naše fantazie pracuje na plné obrátky, mystičnem je během okamžiku prostoupeno celé údolí, každá vložka.

Holky jsou proti mé vůli vtaženy do hrůzného děje zvěstev a násilí, které se v tomto kraji odehrává.

"... jó, přesně tak ho dostal, toho chlapa."

"Hákem do týla, jen to křuplo."

"No a to vzbudilo tu jeho holku. Ta začala řvát a ječet, tak už ho nevodtáh."

"Ty, Jime, jak skončila ta holka?"

"Ted' si přesně nevzpomínám."

"Jó, vidíš, nó, tu našli asi až za 3 dny, akorát tak zralou do blázince. Teda nejdřív to chtěli hodit na ni, prej kvůli baráku a cosi kolem. Za měsíc dva ji stejně našli viset na špagátu, tak se to ututlalo."

"Pak byl chvilku klid, než to vodnesla ta Němka z Drážďan."

"no, máš pravdu, ale ta prej ten konec měla hodně vošklivej."

"To ji znásilnil?" pípl slabě jeden ze dvou stínů přilepených na skalní stěně.

"Ne, tohle von nedělá, prej je takovej jinej. Lidi říkaj, že tyhle věci nepotřebuje."

"Jemu dělá nejvíc dobře, když tu oběť sekne hákem do týla tak kvalitně, že ani necekne, nebo úplně naopak, když umírá co nejdýl."

"Jako ta Němka?"

"Jo, jo, přesně tak, jako vona."

"A to sem pořád jezdí trampové?"

"To se mi nějak nezdá," ozval se druhý stín, ovšem bez obvyklé razance v hlase.

"Však taky jó," kejevám hlavou na souhlas.

"Všimli jste si těch kúlů za naším převisem? Tak tam ještě před pár lety stála jedna osada, ňáká Lone Star, Osamělá Hvězda."

"No a ty hvězdáři tu dělali někdy před vánocema zimní táboření. Tenkrát padala kvanta sněhu, asi jako dneska, no a když se ráno probudili, tak jeden z nich chyběl, i se spacákem. Zůstala po něm jen stopa, jako když táhneš po sněhu pytel brambor. A tam nahoře, jak je soutěska pod hřebenem, tak tam našli krev."

"Voni to nejdřív nehlásili, protože si mysleli, že je to fór a někdo tam rozblemcal kečup. Když jim pak došlo, že jako ne, že to asi fór nebude, tak už bylo pozdě."

"Toho kluka ani spacák nikdy nenašli."

Mlčky na sebe s Jimem mrkáme. Už je ten správný čas.

"Tak nic holky, teď už víte na čem jste a my jdeme spát k nám."

"Kdyby něco, tak víte kde jsme."

Necháváme je na fleku a s hranou nedbalostí se zvedáme a odcházíme o pár metrů dál k nám. Vystýláme listím dvě místa mezi sebou a spokojeně uleháme. Však ony přijdou.

Stále padá sníh. Nějak si dávaj načas.

"Co je, sakra? Kde jsou? Ty maj ale výdrž."

"Nepůjdeme jim říct ještě jednu pohádku na dobrou noc?"

"Ale kdepak, bez obav, jak jsem tak na ně koukal, tak se na tuty spolehni, že zaručeně přijdou. Jenom se dělej vzácnějšími."

Ležíme a čekáme. Docela dlouho. Pomalu se smiřujeme s myšlenou, že vždy nemůžeme být nejlepší a úspěšní.

"NÉÉÉ!" Výkřik z holčičího převisu nás elektrizuje. Vyskakujeme z vyhrátých spacáků a teprve sníh v kombinaci s našima bosýma nohama nás vzpamatuje.

"No to se vám povedlo, takhle nás dostat," řveme na celé kolo. se sadistickou rozkoší posloucháme přidušené chroptění a tiše se pochechtáváme. Dostaly nás. Jsou dobrý. Na tyhle holky budeme ještě jednou hrdý. Po chvíli si nasazujeme kanady a kajícně jdeme prosit o odpuštění. Brodíme se sněhem, kterého mezitím přibylo dobřejch 10 čísel. Sakra, u holek už je tma a nějaký ticho. Co nám ještě chystají?!

Kužel světla z baterky sjíždí po skále na kupu rozházených věcí a zastavuje se na Pídě, která sedí s nepřičetným výrazem u skály.

"Hele, to už by stačilo, jo?"

"My už toho taky necháme, jste fakt dobrý."

"Kde je Majka? Majko, vylez!"

V tom Píďa lehce zasténala a svalila se do nastlaného listí. Vrháme se k ní a šokovaně zíráme na krvavý šrám, který se jí táhne od týla dolů. Jim vyskakuje a s nepřičetným řevem svítí do temné noci.

Oba naráz vidíme stopu ve sněhu, kterou padající sníh ještě nestačil zasypat. Stopu, která na nás tupě zírá a tváří se, jak kdyby tu zůstala po pytlu brambor, co tu někdo táhnul po zemi.

K soutěsce pod hřebenem dobíhám z posledních sil. Jim zůstal někde dole. Jestli je to pravda, tak ho zabiju!

Kužel světla se divně třese, když v něm vidím výplod své fantazie. Krvavé fleky. Fleky, který vypadaj jak od kečupu. Jenže nemá smysl se přesvědčovat. Vím, že nikdo z nás, co tu jsme, s sebou kečup nevozí.

Tak tu klečím a nemám sílu ani na smrt ani na život. Nemám už nic, jen ruce jsou od toho hrabání ve sněhu nějak divně červený. Klečím a prosím toho, který se mi nikdy neukázal, ať pošle všechny vločky světa pohřbít tohle místo, kde umíraj pohádky...

Tu noc byl sníh milosrdný.

Věnováno Mirce ze Znojma a Petře z Tábora